

Zvláštní bylo, že dny utíkaly hrozně rychle, ale všechno to trvalo tak dlouho, že se konec zdál pořád hodně daleko. Pokud jde o kontroly, bonusové se nám po prvním dnu nějak úplně přestaly zobrazovat v mapě :-) a taky některé povinné, které nebyly zrovna ve směru postupu, nebo byly na nejvyšších kopcích. Za první 2 dny jsme vynechali 5 povinných kontrol a stále jsme se drželi na špici startovního pole. Hlíдали jsme limity, sbírali kontroly na rovinatějších partiích, pokud byly a nechávali si ještě rezervu na neočekávané události (když například zjistíte, že na kanoích musíte 2 km přetahovat loď kvůli nedostatku vody!). Potom jsem ztratil přehled o přesném počtu kontrol, ale vždy jsme před etapou přesně naplánovali, co můžeme jít, co je už velké riziko anebo nesmysl. Takto jsme někde vynechali 2 kontroly, jinde 3 a občas jen 1 bod (např. na kanoích, kde byla výhoda, že jedině zde byl 1bod = 1 kontrola). Vždycky jsme ale více než polovinu kontrol v etapě posbírali. Výjimkou byla jen poslední MTB etapa, kde jsme poslední noc nad ránem byli hodně mimo a proto jsme místo riskování při hledání kontrol zvolili přímější trasu a vzali jsme tak jen 1 bod ze 4. Bylo třeba stihnout uzavírku, která byla ještě 3 hodiny před cílem, abysme neztratili zbytečně celý závod. Podařilo se a cesta k cíli po písečných plážích oceánu byla skutečně odměnou.

A teď podrobně pro ty, kteří si rádi přečtou víc detailů (hlavně ale kvůli sobě, ať si to jednou můžu připomenout):

První etapu a jejich 5 sekcí jsme absolvovali kolem nám už dobře známého města Cascais - o tom jsem se už zmínil, takže pojďme dál.

Etapa 2, sekce 1 - Trek - 45 km, stoupání cca 3000m

První trek nebyl příliš dlouhý - 45 km. Start byl ze zříceniny hradu nad městem Lousa. Byl o 20 minut zpožděný, protože nebyly rozdané sledovací GPS moduly a musely se rozdat. Ředitel závodu stihl ještě upozornit, že kdo nechce absolvovat na tomto treku vložený kaňonik, nemusí s sebou tahat povinnou výbavu - neoprény. T o byla docela zásadní věc, protože tahat nebo netahat s sebou min 5 kilo navíc, je rozdíl. A teď kdo to měl, mohl to nanejvýš hodit do škarpy, protože nebylo kam a komu odložit věci! Naštěstí my jsme táhli jen lehká neoprenová trika - pro jistotu. Okolní kopce, mezi kterými se zřícenina krčila, slibovali zábavu na celý den. Navíc postupy byly jednoznačné a celé pole závodníků - až na malé výjimky - se hrnulo jedním směrem. Věřím tomu, že na místních lesních pěšinách ještě nikdy nebyla taková zácpa. Etapa nás provedla malými kamennými vesničkami, které byly téměř opuštěné, možná jen na víkend tam někdo přijel. I když jsem nezaregistroval ani silnice, ani auta, nanejvýš tak prašné cesty. Už před startem jsme se rozhodli vynechat bod 7, který obnášel příliš velký odklon od postupu. Takže jsme posbírali 6ku a 8mičku a už jsme se hrnuli směrem k bodu 9A, kde bylo slánění a canyoning. „Výhodu“ tenhle závod má v tom, že můžete vynechat vloženou disciplínu a nic se nestane - přijdete jenom o povinný bod - které stejně nemůžete posbírat všechny, jinak žádná penalizace. Tohle jsme už z minulých let věděli. Takže když jsme dorazili na kaňonik a viděli tam frontu 12 lidí, rychle jsme zhodnotili, že nemá cenu se tu zdržovat. Vynechali jsme i bod 9, neriskovali zranění v kaňonu, ušetřili síly a čas na následnou MTB etapu, která byla hodně náročná.

Etapa 2, sekce 2 - MTB - 100 km, stoupání 5000m

V tzv. malém depu o kousek dál za kaňonem jsme si mohli pouze vzít věci na kolo, převlíct se a odložit věci z treku. Část z nich jsme si odložili naposled, protože trekové hole nám z koridoru někdo potom ukradl, jak zjistili kluci z našeho doprovodu. Na kolo jsme vyráželi brzo odpoledne. To byla výhoda, protože jsme velký kus trasy jeli za světla. Plán byl jasný, z bodů 10 - 15 vynecháme pouze 13, který nás zbytečně nutí sjíždět z hor do údolí a pak zas nahoru. 100 km se stoupáním okolo 5000m jsme zvládli zhruba za 12 hodin, vyhnuli jsme se bloudění, něco jsme našli trochu se štěstím, ale to se počítá. Tady byly první drsné sjezdy, které zvláště v noci chtěly štěstí, aby si člověk nerozbil hubu. Až na nesrovnalosti v mapě zrovna v oblasti jedné z kontrol, vše proběhlo hladce. Pár hodin po půlnoci jsme dorazili do dalšího malého depa, kde jsme se zase převlíkli na trek.

Etapa 2, sekce 3 - Trek - 40 km, stoupání 2500m

Byla noc, zima, depo pod otevřeným nebem a chtělo to trochu přemáhání. Hlavně rychle vyrazit, i když jsme byli unavení, hladoví a bez pití. Po cestě jsme co nejdřív všechno dobrali a tady nám pomohli hodně i kluci z doprovodu, kteří vždycky vyhověli našim přáním. Jakmile jsme se posilnili,

šlapal se nám trek hned líp. Nebyl to žádný sprint, ale pokud to šlo, poklusávali jsme. Za pár hodin se rozednilo a bylo hned optimističtější. Čekaly nás totiž 2 opalovací dny. S časem jsme na tom byli dobře a tak jsme vzali všechny body 16 - 19. Plánovali jsme sice možnost vynechávky, ale pořadatelé zrušili kontrolu 19B, takže stačilo vzít 19A a měli jsme laciný bod! Hory jsou v Portugalsku vesměs holé - tedy bez stromů. Ale všude je hustá, nepropustná kleč, která rozedře do krve, když ji zkusíte prolézt. Zkusili jsme to na této etapě jen jednou, když jsme zkracovali opravdu velkou silniční serpentinu. Bylo to v místě, kde nebyly trny, ale vysoké keře. Byl to hezký pokus, protože to vyšlo, ale taky výstraha, ať to raději příště neděláme.

Etapa 3, sekce 1 - MTB - 25 km, stoupaní 300m

V prvním velkém depu jsme byli kolem poledne v úterý. Nálada byla dobrá, body z předešlé etapy posbírané, pojedli jsme pořádnější jídlo, co nám připravil Ondra s Filipem a čekal nás asi 25 km sjezd na kolech z hor k řece do údolí. Otřepali jsme se jen chvíli a tlačili jsme se zas dál, i když tu byly i týmy, které pospávaly. Po cestě jsme měli posbírat 4 kontroly, které dohromady daly 1 bod (20). Nejsem si úplně jistý, jestli bylo chytré je hledat, i když s tím nebyly žádné potíže. Ale samozřejmě jsme museli jet různými jinými cestami v terénu, než kdybychom jeli přímo na start kajaku k řece po silnici. Možná by nám zbylo víc času na další MTB etapu, která zas byla po kajaku...ale kdo ví. Taky jsme myslím 2x píchli. Jeli jsme to asi 2,5 hodiny.

Etapa 3, sekce 2 - kajak - whitewater - 25 km

Když jsme přijeli do malého depa na změnu kajaků, trochu jsme se sami překvapili, protože jsme nějak přehlídli, že tu byl taky limit startu této vložky! Naštěstí jsme tu byli i tak včas, díky tomu, že jsme limity hlídali jinak pořád. Kdo by chtěl startovat po půl 4 odpoledne kajak, ten už nemohl a musel nějakou pěší obcházkou do cíle kajaku. Ale nevím, co vlastně bylo výhodnější. Kajaky nás ale bavily, řeka i okolí bylo hodně podobné našim českým podmínkám, vody někde taky málo, jinde zas trochu peřejí a pár minijezíků. Tom s Barčou se na začátku hned vykoupali pod keřem, co je shodil do vody a protože se jim to líbilo, šli pak do vody ještě 2x! Do cíle kajaku jsme dorazili přesně v době, kdy se stmívalo - kolem 6 večer. Nesnáším to převlíkání venku z mokrých neoprénů a ještě v té kose!

Etapa 3, sekce 3 - MTB - 100 km, stoupaní 2500m

Z mapy jsme vyčetli, že první třetina trati je profilově dost extrémní. Bylo nám jasné, že noc na kolech bude náročná taky proto, že jsme prozatím od startu nespali. Byla to noc z úterý na středu a blížili se důležité časové brány, které byly víceméně až od poloviny závodu a mnohem hůř se odhadoval čas, kdy kam dorazíme. Důkladně jsme tedy znovu promysleli naše možnosti a priority. Po první třetině sekce se trať jen mírně vlnila a nabízela se varianta objezdu největších vrcholů po silnicích a potom se napojit na příjemnější část. Body v horách nebo na rovinách mají stejnou váhu, tak proč se trápit a vysilovat? Navíc v horách byly body opět ve variantě 22 A, B, C a 23 A a B. Takže netrvalo dlouho a rozhodli jsme se jednomyslně vynechat 22 a 23. Objeli jsme hory po silnicích a potom jsme pobrali 24, 25 a 26. Ukázalo se to jako dobrá varianta, protože kdo se trápil v horách, nakonec nestíhal body na rovinách a musel stejně zkrátit. Motali jsme se celou noc na takových zvláštních planinách, mezi spoustou malých kopečků a cest, kde byla orientace vcelku náročná. V jedné menší kamenné vesnici jsme před půlnocí dokoupili jídlo a pití, protože jsme zase byli dost na dně. Lidi byli ochotní a příjemní i tak pozdě. Taky jsme 20 minut pospali v nějakém seníku, protože jsme byli dost marní, což se projevilo půlhodinovou mapovou chybou. Cíl etapy byl už ve větším městě na prostranství před krytým bazénem. Dorazili jsme tam za svítání ve středu někdy kolem 6.

Etapa 3, sekce 4 - In-line bruslení - 20 km, stoupaní 320m, klesání 350m

Pořadatel nás upozornil, že vstup do prostor bazénu je povolen jen na záchody, jinak ne. Všechno jsme si museli vyřídít zas venku. Ted' jsme naplánovali dalších 30 minut spánku a opět teplé jídlo. Spánek se podařil, dokonce jsme si vlezli do našeho doprovodného auta a prohráli se trochu. Ale jídlo nevyšlo. Měli jsme objednané a zaplacené jídlo od pořadatelského cateringu, který nám naservíroval zkažené těstoviny s tuňákem, úplně stejné, co jsme dostali v pondělí večer před startem! Vrátili jsme to a dostali příslib, že dál po trati dostanem něco jiného. Pojedli jsme svoje a přichystali se na bruslení, akorát se udělalo pořádné světlo. Jenom mlha byla nepříjemná. První půlka trati měla nebezpečné sjezdy a museli jsme dokonce vyzouvat

povinně brusle. Stručně řeknu, že jsme se málem zabili už při výjezdu z města přes ty jejich kruháče. Pak přišel hned sjezd, kde se nedalo odhadnout, kdy jaká zatáčka nebo auto se kde objeví. Barča tady ukázala, že je zvyklá jenom dít dopředu a ne brzdit. Což by se jí ale hodilo, protože se brzo ocitla na zadku přímo na asfaltu. Naštěstí měla cyklo kalhoty s pořádnou plínou! Zkoušeli jsme ji brzdit pomocí lanka, držet ji pod rukama, ale pořád to hrozně zrychlovalo a nedalo se to ubrzdit do rozumné rychlosti. No než jsme na to přišli, byli jsme v místě přezouvání a šli jsme asi kilák pěšky. Společně s našimi kolegy z týmu Alpinepro/Nutrend. Trochu jsme se rozptýlili a pokecali konečně taky s někým jiným, než mezi sebou v týmu. Pak jsme zas obuli brusle a stoupali do dalšího malého depa. Kluci s Barčou na lanku nějak nasadili a trochu mi ujížděli, ale naštěstí jsem je neztratil z dohledu - nakonec mapu jsem měl za trikem já. Zhruba po půlhodině dřiny jsme přijeli do obce, kde bylo to depo. Ale v mapě bylo namalované úplně jinde, než bylo ve skutečnosti - skoro o kilometr! Naštěstí místní lidé už věděli a tak nás poslali.

Etapa 3, sekce 5 - jezerní kajak - 54 km

Den byl na kajaky jako malovaný. Jenomže z depa to bylo ještě asi 5 km k jezeru, což jsme měli jít pěšky v neoprénech. Počítám, že zhruba kolem 10 ráno jsme vyráželi. Kdo neměl dobré neoprénové boty, musel about maratonky, aby si nezničil chodidla. Pak jsme šli k jezeru do údolí, ale pořád to moc neklesalo. Vlastně až poslední kilometr to šlo prudce dolů. A tady jsme museli použít naše vozíky na kajak, které jsme s sebou taky táhli z depa kromě všeho ostatního vybavení na loď. Posledních 500m jsme museli převzít kajaky a svézt je k jezeru hnusnou kamenitou cestou s příšerným klesáním. No za chvíli jsme už seděli na lodích, nikde ani vlnka, ani vánek a celý zbytek dne jsme pádlovali jako blbci. Naštěstí slunko pořád nad hlavou. Trochu jsme si spálili ksichty, vynechali jsme vzdálené kontroly proti směru cesty a nejkratším postupem dojeli do velkého depa. Tady byl zásadní limit, který se už ne všem podařilo stihnout. Kdo ho nestihl, pokračoval dál na kajaku (což bylo za trest!). My, co jsme stihli, šli jsme zas na trek.

Etapa 4, sekce 1 - trek 59 km, stoupání 1600m

Depo bylo zas v parku pod otevřeným nebem, což ale teď vůbec nevadilo, protože bylo hezky i odpoledne kolem 4-5, kdy jsme tam byli my. Kluci z doprovodu nám navařili dobroty a myslím, že jsme všecko s chutí přímo sežrali. Začátek trekové etapy byl opět na kajacích, abychom se dostali o 2 km dál na protibřeh. Není nic příjemnějšího, než si před celonočním trekem promočit zadek a boty kvůli 2 km na kajaku! Na protějším břehu jsme poprvé na skále jumarovali a potom už jsme nastoupili normální trek. Vyráželi jsme mezi úplně prvními, abychom kajak stihli ještě za světla. Věděli jsme, že na treku se když tak vyspíme v noci. V pohodě zvládnuté limity nám dodávaly optimismus a po najezení a malém odpočinku jsme byli až skoro veselí a běhali jsme po hřebenech jak laňky (postřelené). Vyskytl se sice problém při hledání jedné menší pěšiny z hor do údolí, trochu jsme prodrali křoví, kterému jsme se chtěli vyhnout, ale nakonec jsme našli. Vzali jsme 3 kontroly z 5. Vynechali jsme 2, ke kterým byl nejhorší přístup kolem jezer a bažin a moc se muselo obcházet. Někdy uprostřed noci jsme se docela pěkně motali únavou a bylo dost náročné se udržet na mapě, ale nějak jsme to přelomili a spánku bylo asi jen 5 minut (když já jsem si musel odskočit, zbytek týmu usnul!). Tomáše napadlo pustit zase nějaké hity z mobilu, jako už dřív a dá se říct, že díky tomu cesta ubíhala o hodně líp. Konec sekce byl na hradě. Poslední 3 kontroly (bod 36) byly dole v kopečcích pod hradem, kam jsme dorazili už ve čtvrtek ráno. Bylo pořád krásně a krásný bylo i okolí hradu. Pořadatelé nedokázali hrad využít jinak, než jako depo - žádné lezení - nic - škoda.

Etapa 4, sekce 2 - MTB 160 km, stoupání 2900m

Dobrali jsme opět proviant a věděli jsme, že bude důležité brzo zas vyrazit. Čekala nás nejdelší etapa, na jejímž koci byl jeden ze zásadních limitů. Po zhodnocení situace jsme se rozhodli vynechat první kontroly v nejvyšších kopcích a napojit se na trať dál na rovinách. Objezd po silnicích nám zabral necelé 3 hodiny. Pak už jsme sbírali „terčíky“ v takových těch jejích písčitých pralesovitých lesech, kde je tolik cest a všechny jsou si tak podobné, že si musíte dávat sakra pozor, abyste našli tu, co potřebujete. Takhle jsme si tam hráli celý den. Únava byla už dost solidní, a bylo jasné, že v depu musíme pospat už dýl. Než jsme tam dorazili, dali nám ještě na jedné kontrole dobře

najíst. Nevím, jestli to bylo nějak plánované, ale nikde jsem se o tom dřív nedočel - prostě tam měli švédský stoly s všelijakými dobrotami. Tak jsme snědli, co se dalo. Ale ať člověk sní, co chce, za chvíli má stejně zas hlad. Pomůže to sice na chvíli a je víc sil, ale za hodinu, dvě, je to pryč. Radost z blížícího se depa a stihnutého limitu, ale taky určitě velká únava a blížící se další večer způsobily, že jsme nechtěně vynechali poslední bod (2 kontroly) před depem. Prostě jsem to nějak přehlídl v mapě a nikdo jiný si taky nevšimnul... Do depa jsme dorazili jako první tým s kompletní trasou. Čekalo tam už dost dalších týmů, které šly různé zkrácené etapy, odpočívaly a chtěly už vyrazit dál. Pravidla ale říkají, že v místě, kde je časový limit (brána), můžou další týmy na trať až potom, co vyrazí první tým, který má kompletní trasu. Chodily za náma se ptát, kdy teda vyrazíme, a proto si dobře pamatuju, že jsme vyráželi večer o půl 8. Předtím jsme i pospali něco přes hodinu a to nám dost pomohlo - aspoň na prvních pár hodin.

Etapa 5, sekce 1 - Trek 10 km, stoupání 300m

Tady šlo vlastně jen o přesun na kajakářskou další etapu. Ovšem ne tak úplně, protože tu byl vložený šikmý traverz na lanech. Dost nás to překvapilo, když jsme k němu přišli, protože lezení jsme si jaksi na ten kousek k jezeru nebrali...Prostě jsme to zasklili! Taky nechápu, kde se tam před náma vzaly další týmy, když jsme měli vyrážet první a protože jsme se nechtěli s nikým honit, vyrazili jsme ještě o půl hodiny dřív, než jsme všem říkali. Ted' tu byla fronta už po 2 km od depa, což na druhou stranu nebylo špatný, protože jsme si aspoň popůjčovali lezení od ostatních, co kdo měl navíc. Na sedáku ze smyc jsem ještě traverz neručkoval, ale věřil jsem Tomovi a Liborovi, že mě přivázali tak, abych vydržel až dolů na laně. Takhle se nám to podařilo všem, a i když jsme porušili dost bezpečnostních zásad, pořadatelům to nebránilo, aby nás propustili bez nejmenšího postihu dál - prostě žádný nervy, klídek. Pak jsme se nějak domotali na břeh jezera, kde kupodivu chyběla voda.

Etapa 5, sekce 2 - jezerní kajak - 50km

Takže opět do neooprénů a hurá na loď. Jenže - museli jsme ty mrchy těžký kanoé táhnout asi 2 km! Ale kdyby jste viděli kudy! Normální skalnatá - skoro ferata - jediná schůdná pěšina mezi břehem a korytem jezera (které bylo dost zarostlé buší). V noci, lidi se tam míjeli, protože to byla zároveň příchozí cesta ke kanoím...prostě chuťofka! Potom už jsme teda slezli s loděma do koryta, ale tam jsme se zas drbali v bahně! No nakonec ta voda přišla, ale trvalo to. Pak jsme se vozili až do rána do 6ti na kanoích. Mezitím začalo pršet, ochladilo se, chtělo se nám některým tak spát, že Barča usnula Tomovi na přídi - prostě vysněná disciplína v noci po 4 dnech. Tempo bylo pomalé, orientace dost těžká, ale s tím jsme počítali. Důležité bylo posbírat tu nějaké kontroly, protože tady právě byla 1 kontrola = 1 bod! Tak jsme nasbírali 3 a jednu jsme vynechali. Hodně se mi ulevilo, když jsme konečně přirazili ke břehu v depu!

Etapa 5, sekce 3 - MTB 44 km, stoupání 900m

Další sekce se skládala ze 2 bodů. 50 A a B, a dál 51 A, B a C. Od té doby (pátek ráno) si toho pamatuju už nějak míň a míň. Víím, že jsme posbírali 50 a 51 vynechali. Víím, že jsme trošku kontroly museli dohledávat víc, protože ta navigace nešla už tak rychle a automaticky. Proto jsme věděli, že nám postupy půjdou pomalej a proto jsme se rozhodli vynechat a mít rezervu raděj na další limity, které nás ještě čekaly. Cíl MTB byl na kopci, na jakési horské planině, odkud jsme startovali další trek. Cíl závodu jsme už trochu cítili, ale nějak to nebralo konce. Při představě, že na nás čeká ještě jedna noc...

Etapa 5, sekce 4 - trek 35 km, soupání 1000m

Dnes vidím, že se nám trochu horšilo rozhodování, protože z kontrol 52 - 55 jsme se rozhodli jít 52 A,B,C a 53 A,B. Myslím, že by bývalo lepší jít 53 A,B pak 54 A,B a nakonec 55 A,B. Ale už je pozdě. Na 52 jsme se myslím dost zdrželi, protože to byla kontrola v horské oblasti, kde bylo spoustu kleče a míň cest. Museli jsme teda buď obcházet, nebo se zkusit drát bordelem. Zkusili jsme to a fakt to nebylo dobré. Pokud předem nejede buldozer, je to očistec, jdete pomalu a nohy i ruce máte do krve. Světlá chvílka byla při občerstvení v jedné vesnici, kde jsme si koupili spoustu dobrot. Ještě jsme po cestě ochutnali „madriňany“, což je takové lesní ovoce. Rostlo to tam všude, vypadá to trochu jako velká lesní jahoda a chutná jako meruňka s trochou jahody - asi. Nějaký kolega závodník nám to doporučil, co jsme ho potkali - cpal se tím pořád, tak jsme taky zkusili. Do depa jsme došli už zase za tmy a

čekal nás poslední MTB úsek tohoto závodu!

Etapa 5, sekce 5 - MTB 75 km, stoupaní 1400m

Na konci tohoto úseku jsme museli být nejpozději o půl 7 ráno, abychom stihli start plavání a poslední trek do cíle. Kolik času potřebujeme, jsme si spočítali a rozhodli jsme se posbírat 2 kontroly a 2 první v kopcích vynechat. Spánek necelou hodinu a půl byl bezpodmínečně nutný, abychom vůbec mohli sednout na kolo. Vybrali jsme v mapě tu správnou silnici, potom se nám ji podařilo najít i v reálu a šlapali jsme směrem na západ k oceánu. Zpočátku jsme hodně sjížděli a vypadalo to, že to půjde rychle. Ani jsme nijak neusínali. Ale čím víc se blížilo ráno, tím to bylo horší. Nejprve jsme zmokli jako prase, protože zrovna když jsme hledali první kontrolu v lesích, spadla průtrž, jaká nebyla celý závod. Nemohli jsme se málem z údolí po tom blátě vyhrabat. Pak jsme s vypětím dohledali další 2 kontroly a měli jsme bod 58. Už jsme byli na břehu oceánu a měli jsme posbírat další 3 kontroly (59). Únava ale vygradovala, Barča se začala ztrácet asi nejvíc, zastavovala a nevěděla, jestli my ostatní jsme vepředu nebo vzadu, museli jsme se pro ni vracet a hlídat ji mezi sebou. Jízda se dost zpomalila. Zkusili jsme hledat první kontrolu z bodu 59, ale nebylo to vůbec jednoduché a trvalo to dlouho. Proto jsme se raději napojili opět na silnici a dali jsme se směrem ke plavání, ať stihnem start. 59 jsme teda nevzali - ale hodila by se...!

Etapa 5, sekce 6 - Trek 24 km

Na začátku posledního treku bylo plavání přes jakousi mořskou zátoku. Byla ještě tma a pořadatelka nám řekla, že máme plavat za jakýmsi světlem na protějším břehu, kde nám rozhodčí označí kontrolu. Než jsme se ale převlíkli a nachystali, pomalu se rozednívalo. Vyrázili jsme spolu s dalšími týmy a ti, kupodivu, začali hledat kontrolu uprostřed zátoky. Tam totiž původně podle mapy měla být. Rozčileně tam zmatkovali a tak jsem se pokusil jim vysvětlit, že ta kontrola má být až na břehu u rozhodčího. Oni ale nevěřili a tvrdili, že jim za pořadatel řekl, že kontrola je uprostřed zátoky. Bylo mi to jedno a byl jsem rozhodnutý si tu kontrolu vyřvat v cíli, kdybychom ji nenašli. A taky to tak dopadlo. Na druhém břehu nebyl nikdo. Tak jsme se prostě převlíkli a vyrazili po pláži směrem k vytouženému cíli. Posbírali jsme zbytek kontrol po cestě a pár mušlí na památku z oceánu. Kontrolu na plavání nám v cíli uznali. Supr bylo, že tam měli jakési domácí koláčky a zákusky, kterých jsme se všichni cpali horem, dolem.

Pak už těžko říct, co bylo, protože během jízdy autobusem do Cascais jsme byli všichni v mdlobách, únavě a spánku. Kapitola Portugalsko 2007 - 2009 tím pro nás s největší pravděpodobností končí. Umístění na MS kolem 10 místa (stále jsou kolem toho spory a úpravy!) je pro nás úspěchem. Ale jsou na světě a v Evropě další závody, kam se rádi podíváme, pokud to jenom trochu půjde.